

O disfrace de xornalista

Que se sabe do mundo, senón a maravilla?

Sendo rapaz, Cunqueiro encetou a creación da que sería a súa obra magna: o seu corpus xornalístico, milleiros de artigos que, en palabras de Xosé Filgueira Valverde, conforman “unha historia da cultura”.

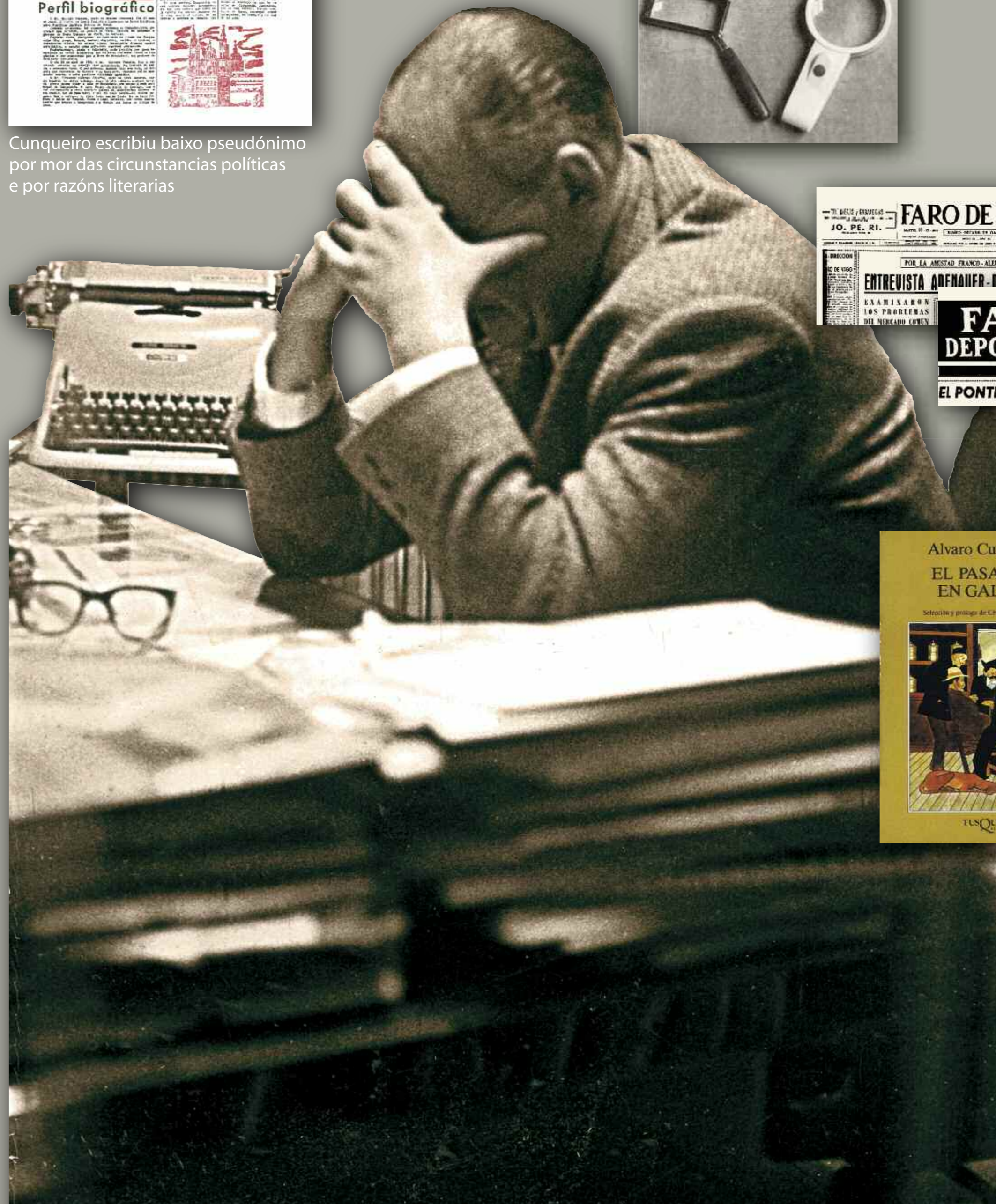
Como escritor nos xornais, prestoulle a súa pluma a máis de cen cabeceiras. Como escritor disfrazado de xornalista, foi heterodoxo e tivo unha opinión ambivalente cara ao xornalismo de mesa. Aseguraba que lle gustaba pero que era imposible “ser xornalista en exercicio e escribir”. Se cadra, para compensar, sempre tivo “a tendencia de transformar a noticia máis urxente en literatura”.

A súa andaina como xornalista de redacción culminou na dirección de *Faro de Vigo* entre 1965 e 1970.

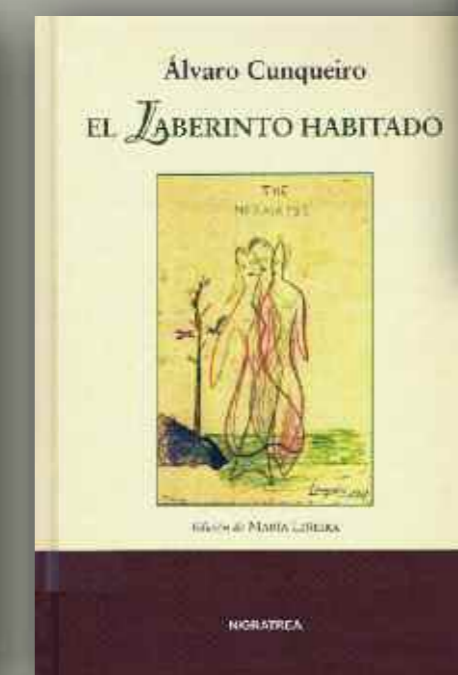
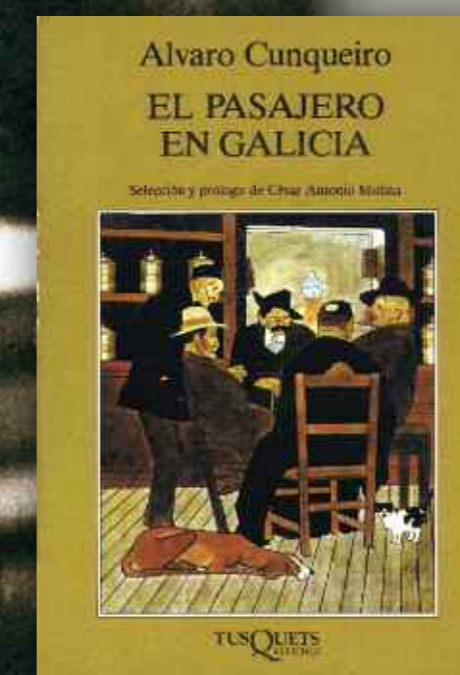

Cunqueiro escribiu baixo pseudónimo por mor das circunstancias políticas e por razóns literarias

“As cousas todas, ademais do seu rostro, a face, teñen unha cara secreta, o envés, que ás veces é a máis significativa”.

Cunqueiro foi asiduo colaborador radiofónico

En 1969 publicouse o primeiro dos moitos volumes que recollen os seus artigos xornalísticos

No niño novo do vento | Cen anos con Álvaro Cunqueiro | 1911-2011

Lord Dunsany / Epitafio

—¡Bós días!, decíanlle as fadas
que durmen da outra banda da mar.
—¡Boas noites!, decíanlle as fantasmas
que despertan cando canta a curuxa.
E no camiño de Carcasona saudábano
os que endexamais chegarían acolá.
Soñou todas as cousas invisibles
e no que toca ao home, veu indiferente
pasar aos que non se lle asemellaban...
E cando lle chegou a hora, soñando estaba
un país onde chovían volvoretas
pra que se fixese a luz. E a luz foi feita.
Agora el mesmo, na sombra perdido,
fada é, e fantasma e vagabundo
por quen adeprende a guiarse as estrelas.

Herba aquí e acolá, 1980